

Jack Coughlin

Onder schot

Deel 2 in de Sniper-serie

Karakter Uitgevers B.V.

De Green Zone, Bagdad, Irak

Het was nu slechts een kwestie van afwachten. Maar Juba kon goed wachten. Geduld was voor hem een onmisbare eigenschap, zoals voor alle sluipschutters. Dorst en hitte kwelden hem, daar in de zon in de Iraakse woestijn, maar inwendig was hij kalm. Hij putte troost uit de woorden van zijn twee vaders en het feit dat hij weer op jacht was.

Hij diende weer als het zwaard van de profeet. *God is groot*, fluisterde hij zachtjes, zich schuldig voelend omdat hij zijn eed had gebroken.

Hij zat al drie dagen in dit gat. Alleen op het heetst van de middag had hij een beetje schaduw van een paar struiken. Zijn gezicht en nek verbrandden in de zon en hij was zuinig met zijn mondvoorraad. Hij dronk en at net genoeg om te kunnen overleven. Zijn laatste chocolade was al lang op en gisteren had hij met opzet het laatste water uit zijn veldflessen laten lopen. Hij had honger, en de dorst brandde in zijn keel. Mooi zo.

Sinds hij in zijn hinderlaag lag, had hij af en toe op slechts vijftig meter afstand verkeer voorbij horen komen en een enkele keer een zware knal van een explosie ergens langs de weg gehoord.

Iedere ochtend reed er een Amerikaanse patrouille langs. De zware voertuigen werden gevolgd door grote wolken stof. Hij had makkelijk om hulp kunnen vragen, maar dat wilde hij niet.

Op de vierde ochtend, de zon was al op en het begon al warm te worden, zag hij in de verte alweer de stofwolk van de patrouille. Geen wonder dat het zo makkelijk was om ze in een hinderlaag te laten lopen. Hij kroop uit zijn schuilplaats, veegde zijn sporen weg met een tak die hij van een van de struiken had getrokken en strompelde naar de weg. De voertuigen waren nu met het blote oog te zien, en dus konden ze hem ook zien. Een soldaat die moederziel alleen door de woestijn strompelde.

Met zijn handen omhoog gaf hij zich over aan het voorste Bradley-gevechtsvoertuig dat hem naderde met de loop van het .50-machinegeweer op hem gericht. Toen zakte hij in elkaar. Een luitenant van de Eerste Ca-

valerie Divisie van het Amerikaanse leger herkende meteen het camouflage-uniform en de versleten baret van de Britse soldaat en sprong van zijn tank om hem te helpen. Ze trokken hem in de schaduw van de grote Bradley.

Het gezicht van de soldaat zat onder het stof, zijn uniform was smerig en toen ze een beetje water in zijn mond goten, probeerde hij gretig de veldfles te pakken. De Amerikaan trok zijn hand terug. 'Rustig aan, jongen. Kleine slokjes. Het komt allemaal goed.' Hij gaf de man nog wat water. Een hospik smeerde verzachtende crème op zijn door de zon verbrande gezicht, nek en handen.

Juba begon moeizaam te praten, met een Brits accent. Met horten en stoten vertelde hij dat zijn team sluipschutters een week geleden was ontdekt en dat zijn spotter in het daaropvolgende gevecht was gedood. De Engelsman was erin geslaagd aan de opstandelingen te ontsnappen en was vanmorgen voor zonsopkomst bij deze weg gekomen. Daarna was hij de weg blijven volgen in de hoop dat bevriende soldaten hem eerder zouden vinden dan de opstandelingen. De Amerikanen wisten niet dat het uniform en het geweer dat om zijn schouder hing afkomstig waren van een Britse soldaat die hij zelf bij Basra had gedood.

Tegen de tijd dat de helikopter aankwam, kon Juba alweer op eigen benen staan. Hij dankte de Amerikaanse soldaten hartelijk en klom aan boord. Nog geen halfuur later stond hij op de landingsplaats van een militair ziekenhuis in de Green Zone in Bagdad. Hij werd opgewacht door verplegers met een brancard, maar hij wuifde ze weg. Ze gingen hem voor door een koele gang naar een grote zaal waar nog meer soldaten op ziekenhuisbedden lagen. Een verpleger hielp hem zijn uniform uit te trekken en stak een naald in zijn arm voor een infuus om vocht toe te dienen. Hij had zo lang buiten in de hitte gelegen dat de vloeistof die direct zijn bloedbaan in liep, in combinatie met de airco, hem vreselijk afkoelde. Hij begon te rillen alsof hij in de vrieskou lag. De verpleger wist dat dit een normale reactie was en legde een deken om zijn schouders. Een arts kwam hem onderzoeken. Uitputting, zonnebrand, uitdroging, maar verder geen verwondingen. Juba ging op bed liggen. Hij genoot van de rust en de airco zolang dat kon.

De infuuszak met hydratatievloeistof was bijna leeg toen een beleefde kapitein van de Amerikaanse militaire inlichtingendienst hem een bezoek bracht. Het Britse leger in Irak was al op de hoogte gesteld van zijn redding. 'Ze dachten dat je dood was,' zei de kapitein, die zich in een stoel liet zakken. Hij dacht bij zichzelf dat de Engelsman er erg beroerd uitzag. 'Wat is er precies gebeurd, sergeant?'

Juba vertelde nog eens zijn verhaal over de mislukte missie, en de officier maakte wat aantekeningen. ‘Het spijt me van je maat,’ zei de Amerikaan en stopte zijn notitieboekje weg. ‘Klote.’

‘Dat hoort er nou eenmaal bij, *mate*.’ Juba slaakte een zucht en liet zich op het groene laken van het metalen bed zakken.

‘Je hebt opdracht gekregen voldoende rust te nemen en pas weer naar je eenheid terug te keren als je helemaal hersteld bent,’ zei de kapitein.

De drukbezette arts in uniform nam even de tijd om hem aan een vluchtig onderzoek te onderwerpen voor hij het infuus verwijderde.

‘Ik heb al getekend voor je ontslag uit het ziekenhuis, sergeant. Behalve een paar pijnlijke plekken en die zonnebrand mankeer je helemaal niets. Drink veel water en zorg dat je wat in je mik krijgt. Hier is een zalfje voor je verbrande huid. Als je nog meer nodig hebt, moet je even bij de apotheek langsgaan. Heb je iets nodig om vannacht te kunnen slapen?’

‘Nee, meneer. Ik heb wel erger meegemaakt.’

‘Mooi, dan kun je weg. Het beste dan maar.’

De officier van de inlichtingendienst was er nog. ‘Kom maar met mij mee, dan breng ik je naar de eetzaal en geef ik je een pasje om te mogen overnachten in het gastenverblijf. Het Britse hoofdkwartier wil dat je goed uitrust en je daarna pas weer meldt bij je eenheid. Tot die tijd ben je te gast bij Uncle Sam.’

Juba kwam overeind van het bed, deed alsof hij nog een beetje wankel op de benen stond, en rechtte vervolgens zijn rug, waarbij hij zich naar links en rechts uitrekte. Zijn lijf was slank en gespierd. Hij kleepte zich aan. ‘Mijn dank, maar ik had iets chiquers in gedachten. Ik ga naar een hotel om de minibar leeg te drinken en lang onder de douche te staan. Daarna blijf ik twee dagen in bed liggen.’

‘Ik snap het,’ zei de officier. ‘Ik weet alles wat ik weten moet. Zorg goed voor jezelf.’ Hij liet Juba de zaal uit lopen. De sluipschutter dook een toilettruimte in, sloot zichzelf op in een van de wc’s en liet zijn broek zakken om wat papieren tevoorschijn te halen die in een plastic zakje vlak boven zijn rechterschoen waren gestoken. Daarna stopte hij ze in het zakje van zijn overhemd. Hij kwam naar buiten, zette zijn handtekening om zijn geweer terug te krijgen bij het geïmproviseerde magazijn en liep het ziekenhuis uit. Hij was weer op jacht. En dichter bij zijn doel dan ooit tevoren.

Hij stak op zijn gemak het militaire terrein van de Green Zone over en kuierde naar het nieuwe Nineveh Hotel, een vijfsterrenhotel met vierhonderd kamers dat veiligheid, weelde, een overdekt olympisch zwembad, een uitstekend restaurant en nog meer chique faciliteiten te bieden had aan

buitenlandse gasten, diplomaten en zakenlieden. Dankzij de glimmende torenspits en de hoge antenne was dit het hoogste gebouw van Bagdad.

Maar ook al leken handel en commercie weer op gang te zijn gekomen, toch was Bagdad vooral nog een legerplaats. Niemand keek vreemd op toen Juba de documenten die hij uit het plastic zakje had gehaald openvouwde en aan de conciërge van het hotel gaf. De papieren gaven hem recht op een suite op de hoek van de twaalfde verdieping voor een niet nader gespecificeerde 'militaire opdracht', een codewoord dat alle deuren in Bagdad kon openen. De man ging hem voor naar de suite en maakte grapjes over de verbeterende situatie in het land. Op de achtergrond speelde zachte muziek.

Juba bedankte de hotelbediende, deed de deur op slot en gooide zijn spullen op bed. Hij kleepte zich uit en nam een douche, schoor zich en maakte zijn uniform schoon. Daarna trok hij het weer aan. Hij haalde drie kussens van het bed en legde ze op de kleine eettafel die midden in de suite stond. Daarna legde hij zijn rugzak op de kussens als stevige ondergrond voor zijn lange geweer.

Hij knielde, ging op zijn buik liggen en kroop naar de glazen schuifdeur van het balkon, die hij een klein stukje opendeed, ongeveer vijftien centimeter. Daarna schoof hij een meter of twee naar achter en stelde zich verdekt op, met uitzicht op de voortuin met gazons die dankzij veelvuldig sproeien prachtig groen waren.

Juba pakte zijn L115A1-grendelgeweer, gemaakt door Accuracy International UK. Dit standaardgeweer van Britse sluipschutters was geladen met een .338 Lapua Magnum-patroon en trefzeker tot op 1100 meter. Het had een Killflash-geluiddemper en een steun met twee poten.

Hij had het vizier twee dagen geleden scherp gesteld en wist zeker dat het goed genoeg was voor wat hem vandaag te doen stond. Vanaf zijn plek kon hij wel naar buiten kijken, maar was hij niet zichtbaar vanaf de grond.

Juba had het standaard Schmidt & Bender PM II-vizier ingeruild voor de betere Zeiss die door de Duitsers werd gebruikt en keek erdoorheen naar de mensen die over de voetpaden liepen; als een wolf naar een kudde schapen. Door de lens gezien leken de mensen verbazingwekkend dichtbij. Het eerste potentiële doelwit dat door zijn *kill zone* liep, was een burger die een felgekleurd hawaïhemd en een beige broek droeg. Te makkelijk. Vast een buitenlandse zakenman die verder niets te betekenen had. Bovendien had hij het vandaag niet op Amerikanen gemunt. Hij wachtte op de man met het geheim. Vroeg of laat zou hij langslopen, als zijn bronnen tenminste gelijk hadden. Juba zou wachten. Hij kon goed wachten.

Hij zette het geweer neer en ging in een comfortabele stoel zitten om

door de Engelstalige krant te bladeren die gratis door het hotel op de kamer was bezorgd en keek of Manchester United had gewonnen.

Hij dronk wat koel water uit een plastic fles. De hete buitenlucht stroomde door de op een kier staande schuifdeur naar binnen en leverde strijd met de airco in de kamer. De flatscreen-tv aan de muur was ingeschakeld en hij zette het geluid iets harder. De nieuwslezers gingen eindeloos door over het koninklijk huwelijk dat de week daarop in Londen zou plaatsvinden. Het onderwerp werd steeds verder opgeblazen, zodat het huwelijk tussen de prins en zijn vriendin op dinsdag als het belangrijkste wereldnieuws zou worden beschouwd. Miljoenen mensen zouden aan de televisie gekluisterd zitten. Als Brits staatsburger kon hij zich de verhalen over de glorie van de monarchie nog goed herinneren. Die lessen waren er bij hem ingehamerd toen hij studeerde, en later weer toen hij als soldaat de Kroon moest verdedigen. Hij was van plan in Londen te zijn als het huwelijk werd voltrokken.

Juba was ongeveer 1 meter 80, slank en woog 77 kilo. Zijn blonde haar had hij van zijn Engelse moeder en zijn donkere ogen van zijn Arabische vader. Zijn huid was donkerder dan die van de gemiddelde Engelsman. Door zijn werk in de woestijn was hij nog dieper gekleurd, waardoor hij makkelijk kon opereren in de schemerzone tussen christenen en moslims. Juba kon zijn wie hij maar wilde zijn, en de laatste dagen had hij weer zijn vertrouwde rol van sluipschutter bij het Britse leger gespeeld. Het was zijn beste vermomming, omdat hij ooit inderdaad het felbegeerde sluipschuttersinsigne met de twee gekruiste geweren en de S tussen de lopen had mogen dragen.

Na het lezen van de sportpagina's keek hij weer door het vizier naar het volgende mogelijke doelwit, een soldaat die ondanks de middaghitte een helm en een kogelwerend vest droeg. Ooit was de Internationale Zone, waar ook de enorme Amerikaanse ambassade gelegen was, de veiligste plek van Irak. Vroeger werd het de Green Zone genoemd, en ook al hadden de bureaucraten de naam veranderd om de indruk te kunnen wekken dat de oorlog een samenwerkingsverband was tussen een groot aantal landen, werd die oude naam nog steeds gebruikt. Juba kwam even in de verleiding bij het zien van de soldaat, want hij vond het altijd een uitdaging om de kogel precies in de kleine opening van een kogelvrij vest of tussen keramische pantsers te plaatsen. Maar dit was zijn doelwit niet. De man mocht doorlopen.

Een uur voor zonsondergang kwamen vier soldaten in volledige wapenrusting in beeld. Ze vormden een carré rond een kleinere man die ze naar

het gebouw van het Coalitiehoofdkwartier escorteerden. Hier zou het eerste, officiële verhoor worden afgenomen. De soldaat links voor was aan het praten en maakte snelle, beschrijvende gebaren met zijn hand. Waarschijnlijk was hij de officier die de leiding had over het gevangenen-transport. Alleen was het geen gevangene, maar eerder een belangrijke gast van de coalitie. Hij was gisteren in Bagdad aangekomen, en het geheim bevond zich in zijn hoofd. Hij was een Iraakse natuurkundige die van plan was geweest informatie in handen van de Amerikaanse en Britse agenten te spelen, maar hij had veel fouten gemaakt toen hij ontsnapte uit het Iraanse laboratorium waar hij werkte. Zijn grootste blunder was dat hij zijn collega's vertrouwde, die daardoor bijna tot op de minuut wisten wat de overloper van plan was. En toen was Juba ontboden. De verrader mocht de verhoorkamer niet levend bereiken.

Juba drukte zijn wang tegen de koele kolf van het geweer en liet zijn vingers over het vertrouwde wapen glijden om er zeker van te zijn dat het schietklaar was. Ze waren nog maar driehonderd meter van hem af. Hij wierp een blik op de vlaggen op het regeringsgebouw en schatte de windsnelheid op tien tot vijftien kilometer per uur, van rechts naar links, hetgeen de kogel bij een afstand van tweehonderd meter vijf centimeter naar links zou doen afwijken. Hij stelde een beetje bij om daarvoor te compenseren. De luchtvochtigheid bedroeg nul.

Hij richtte het telescoopvizier op de officier en zocht naar een kwetsbaar punt. Die zwaaiende arm! De officier zwaaide met zijn rechterarm om iets duidelijk te maken. Juba ademde uit en liet zijn hartslag bijna helemaal tot rust komen. Onder de arm. Daar moest hij hem raken.

Op tweehonderd meter, dus eigenlijk vlakbij, haalde hij langzaam, rustig en recht de trekker over, juist toen de Amerikaan zijn arm weer boven schouderhoogte tilde. Het grote geweer ging af, maar de Killflash dempte het geluid volledig. De kogel drong net onder de oksel het lichaam van de officier binnen, boorde zich door de ribbenkast en kwam er onder in zijn linkerzij weer uit. Botten werden verbrijzeld en ieder orgaan dat de kogel op zijn pad tegenkwam, werd verscheurd. De officier was al dood voor iemand hem te hulp kon schieten.

Juba ving de lichte terugslag op en haalde de grendel over om te herladen terwijl het groepje mannen geschrokken bleef staan. Hij stelde zijn vizier nu in op de kleine man in het midden. Ze hadden niets gehoord, maar hun kolonel was doodgeschoten! De soldaten keken verschrikt om zich heen, op zoek naar gevaar, maar daarbij lieten ze het werkelijke doelwit ongedekt staan. De Irakees boog zich in een reflex over de gevelde Amerikaan om hem te helpen. Daarbij gaf hij de linkerzijde van zijn nek

bloot. Daar richtte Juba de kruisdraden van zijn vizier op, waarna hij de trekker weer overhaalde. Hij kon het gasspoor van de kogel volgen, die vlak onder de basis van de schedel naar binnen drong en de keel openreet toen hij het lichaam aan de andere kant verliet. Twee catastrofale moorden.

Juba zette het geweer weg, liet zich op de grond zakken, kroop naar voren en duwde langzaam de deur naar het balkon dicht. Hij liep terug, pakte zijn spullen en het geweer, gooide de kussens weer op het bed en verliet de kamer.

Hij liep snel door de lobby en haastte zich met andere gewapende militairen en medewerkers van particuliere bewakingsdiensten die naar de plaats des onheils liepen naar buiten. Binnen enkele minuten zou hier een Snelle Reactie Eenheid aankomen en zou het stikken van de militairen met allerlei wapens die alle kanten op gericht werden. Juba zou gewoon de zoveelste soldaat met een geweer zijn. Hij mengde zich in de menigte en liep zonder lastig te worden gevallen de Green Zone uit.

Die avond vertrok een kleine Fokker van Royal Jordanian Airlines keurig op tijd van het internationale vliegveld van Bagdad. Aan boord bevond zich een zwijgzame, Canadese ingenieur met blond haar en donkere ogen. Juba ging naar Londen.

Het geheim dat Saddam Hoessein met zich mee in het graf had genomen, was niet verraden. Het Paleis des Doods was veilig.

Kapitein Sybelle Summers van het Amerikaanse Korps Mariniers liep met vastberaden stappen het beveiligde zaaltje op de luchtmachtbasis Incirlik in het zuiden van Turkije binnen. Een groot deel van de al volledig bepakte mariniers die de komende missie zouden uitvoeren, herkende haar meteen, en de anderen kenden haar reputatie als commandant van de speciale commando-eenheid die Task Force Trident werd genoemd.

‘O jee. De Koningin van de Nacht,’ mompelde een korporaal. ‘Er staat ons wat te wachten. De Bruid van Dracula doet alleen grote klussen.’

‘Graaf Dracula is van haar gescheiden omdat hij werd mishandeld,’ fluisterde de man naast hem.

‘Sst. Als Summers je hoort, krijg je op je donder.’

De ervaren soldaten van het Marine Special Operations Command (MARSOC) lieten zich anders niet zo makkelijk door vrouwen commanderen, maar Summers was een verhaal apart. Ze droeg een zwart parachutistenpak met het zilverkleurige, op een treinrail lijkende insigne dat haar rang aanduidde op de kraag van haar coltrui. Haar uitstraling maakte één ding duidelijk: er vielen geen grapjes met haar te maken. Ze liep het podium op en opende een dossiermap. Haar korte, zwarte haar, donkerblauwe ogen en soepele gestalte verrieden niet dat ze de enige vrouw was die ooit door de selectie van de speciale verkenningseenheid was gekomen.

‘Stilte,’ snauwde ze. Het geroezemoes stierf weg. ‘We gaan vanavond een Extra Belangrijk Doelwit aanvallen in Irak en ik wil niet dat een van jullie stuntels de boel in de soep laat draaien. Mustapha Ahmed al-Masri is weer actief. Hij probeert onrust te zaaien bij de Koerden in Noord-Irak en die ettertjes van de inlichtingendienst hebben hem gelokaliseerd. Volgens de inlichtingendienst is hij de tweede man van Al Qaida in dit deel van de wereld. Daarom is hij tot Extra Belangrijk Doelwit verklaard. Onze taak is hem tot staan te brengen.’

Ze liep rond het podium naar voren en knikte naar links. Er ging een deur open en er liep een man naar binnen, die eveneens een zwarte overall droeg. Zijn gezicht ging schuil achter een bivakmuts. Een lang geweer

van een type dat de andere mannen niet kenden, hing over zijn schouder. Een sluipschutter.

‘Is dat Batman?’ vroeg de korporaal.

‘Misschien worden we beroofd,’ grapte zijn maat.

‘Een CIA-spion. Kan niet missen.’

Summers nam het woord weer. ‘Jullie openen om 0500 uur precies de aanval op het huis. De details krijgen jullie zo meteen te horen. Tegen de tijd dat jullie aankomen, zijn dit heerschap en ik al ter plekke om de achterdeur te bewaken. Hij draagt een masker om de eenvoudige reden dat jullie niet hoeven te weten wie hij is. Wij tweeën zijn als speciale eenheid aan deze actie verbonden. Doe maar net of we er niet bij zijn. We komen zelf, en trekken ons ook zelf weer terug.’

Andere officieren kwamen met kaarten en tijdschema’s naar voren voor de rest van de briefing. De verlichting werd gedempt.

‘Als je Al-Masri ziet, moet je hem doden. Waarschijnlijk zal hij de benen proberen te nemen zodra de aanval begint, maar we zullen hem opwachten. Jullie mogen beslist niet vergeten dat de inwoners van dit gebied onze bondgenoten zijn. Er mogen dus geen burgerslachtoffers vallen. Als jullie er een zootje van maken en op ons schieten, al is het maar per ongeluk, zal hij’ – ze keek naar de man met de bivakmuts – ‘terugschieten. En geloof me, dat wil je niet meemaken. Denk na voor je de trekker overhaalt. Weet waar je op schiet. Dat is alles. Veel geluk en goede jacht. Kapitein Barnes zal de rest van jullie briefing verzorgen.’

Ze draaide zich om op haar hielen en verdween met de gemaskerde man door de deur.

Eenmaal in de Humvee, onderweg naar de landingsplaats voor helikopters naast de drie kilometer lange landingsbaan, rolde Kyle Swanson zijn bivakmuts af en zette in plaats daarvan een gebreide muts op. Zijn gezicht jeukte. ‘Verdomme, Sybelle. Jij maakt er ook niet veel woorden aan vuil.’ Hij deed haar barse stem na tijdens haar briefing. ‘Als je op ons schiet, schieten we terug! Wel een bijzondere manier om je manschappen gerust te stellen.’

Ze lachten allebei. ‘Ik moest zorgen dat ze opletten. Er mogen daar geen fouten worden gemaakt.’

‘De helft van de mannen in dat zaaltje kende ik al,’ zei Swanson. ‘Met sommigen heb ik ook samengewerkt. Het is altijd een beetje vreemd als je jezelf moet verstoppen voor je vrienden.’ Binnen de speciale eenheden had hij eindeloos veel valse namen maar geen echte naam, want officieel was hij al dood.

De Turkse avondhemel was fris en bezaaid met sterren. Een smalle

maansikkel zweefde boven de nachtelijke horizon. Een enorm militair transporttoestel vloog luid brullend op de landingsbaan af, en bracht nog meer materieel van de Verenigde Staten naar Incirlik, een belangrijk bevoorradingspunt voor de oorlog in Irak. Adana, een moderne stad met ongeveer een miljoen inwoners, lag slechts zestien kilometer verderop. En niet ver daarvandaan braken de golven van de Middellandse Zee op witte stranden. Het was een goede standplaats voor leden van de speciale eenheden. Je kon er een behoorlijke hamburger en koud bier krijgen, aan boord van een toestel springen voor een snelle militaire actie, en dan op tijd weer terug zijn voor een warme douche en een goede film.

Swanson bracht de Humvee naast een hangar tot stilstand. Ze stapten uit en trokken hun webharnas aan. Summers verwijderde haar glimmende kapiteinsinsigne, want ze betraden nu een wereld waarin onzichtbaarheid, camouflage en misleiding vooropstonden, een donker oord waarin niets mocht worden gebruikt dat licht weerkaatste. Ze had zichzelf om meerdere redenen voor deze missie opgegeven. Eén daarvan was dat ze nog steeds het Koerdisch machtig was, een taal die ze als kind had geleerd. Haar Koerdische achternaam was ze kwijtgeraakt toen haar vader overleed en haar moeder hertrouwde met een Amerikaan. Dat ze Koerdisch sprak, was erg nuttig.

Er naderde een luitenant van de Amerikaanse luchtmacht, die salueerde en zichzelf introduceerde als hun piloot, al zou hij zelf niet aan boord gaan. Achter hem stond een piepkleine HTX-I-helikopter. De rotors draaiden al langzaam op de accu's. Een dergelijk toestel werd door de soldaten een TAXI genoemd, en werd op afstand door piloten bestuurd. De luitenant was verantwoordelijk voor het opstijgen en zou de vlucht daarna overdragen aan een andere operator die hoog in de lucht in een toestel uitgerust voor elektronische oorlogsvoering zat.

De TAXI was door het U.S. Special Operations Command in gebruik genomen als revolutionair systeem om commando's te droppen en kon maximaal vier personen naar een exacte locatie brengen om vervolgens naar een eenzame plek te vliegen en daar in stand-by desnoods dagenlang te wachten terwijl de accu's door zonnepanelen werden opgeladen. Zodra het apparaat weer op afstand werd geactiveerd, zou het terugvliegen om de commando's weer op te pikken. Afgezien van de speciale rotor, leek het toestel nauwelijks op een helikopter. Het had geen piloot, copiloot of loadmaster, en ook geen zware, brandstof verslindende motoren, was onbepaald en niet bepantserd. In plaats daarvan was het toestel ultralicht, nauwelijks zichtbaar en voorzien van de nieuwste elektronica, zonnecellen en batterijen. Het bereik was opvallend groot en het was nagenoeg on-

zichtbaar op de radar. Passagiers zaten naast elkaar in de gestroomlijnde, aerodynamische cabine. De X in de naam НТХ-I betekende dat het toestel nog experimenteel was, slechts een idee op de ontwerptafel. De media hadden er geen idee van dat het toestel al in gebruik was genomen.

Swanson en Summers stapten in, controleerden hun uitrusting, deden hun veiligheidsriemen om en zetten hun koptelefoons op terwijl de technicus de deur sloot, wegliep en via een radio met de operator sprak. De TAXI reageerde direct, maar ze hoorden geen motoren brullen toen hij zo geruisloos als een lift opsteeg. Alleen het zachte zoeven van de rotors was te horen toen ze naar de grens vlogen. Swanson zag de lichtjes van Adana achter hen verdwijnen. Het leek wel alsof ze zeilden op een rustig meer.

Op een vooraf bepaalde gps-positie ging de TAXI heel langzaam steeds lager vliegen om vervolgens geruisloos vlak boven de grond te blijven hangen. Ze sprongen eruit, hun legerkisten krakend in het woestijnzand, en holden naar de beschutting van een groepje bomen. Hun contactpersoon, die de Amerikanen had gewaarschuwd dat Mustapha Ahmed al-Masri hier was, stond ze op te wachten. Sybelle vertelde hem in het Koerdisch dat ze slechts als tolk fungeerde voor de man die ze bij zich had.

Tevreden dat de vrouw slechts een ondergeschikte was, ging de man hen voor naar het dorp en wees hun een platte plek in een greppel aan. De weg naast hen liep eerst nog een eind rechtdoor, en maakte vervolgens een bocht naar rechts. In de bocht stond het huis dat zou worden aangevallen.

Sybelle en Kyle lieten zich in de droge greppel glijden, waar Swanson een deel van zijn uitrusting afdeed en zich installeerde. Sybelle bedankte haar gids uitvoerig en zei tegen hem dat hij weg mocht gaan om de hoofdmacht op te wachten, die het dorp van de andere kant zou naderen. De gids verdween in het nachtelijk duister.

‘Laten we gaan,’ zei ze.

Kyle was zijn spullen alweer aan het inpakken. Hij was absoluut niet van plan op een plek te blijven zitten die bij een plaatselijke bewoner bekend was. Vertrouwen was goed, maar zeker weten was beter.

‘We gaan naar dat huis daar, links. We klimmen over de muur en stellen ons verdekt op achter iets wat ondersteuning biedt voor mijn geweer.’

Zo geruisloos mogelijk liepen ze naar het huis, waar Sybelle zich over de muur liet zakken en zonder een geluid te maken op de grond landde. Swanson liep door de poort naar binnen. Sybelle stak als antwoord haar middelvinger omhoog.

Daarna waren ze een uur lang bezig een schuilplaats te maken van

materiaal dat ze op het erf vonden. Kyle zette zijn eigen, hypermoderne sluipschuttersgeweer, de Excalibur, op een stevige ondergrond. Sybelle zette haar kijker op zijn plek. Ze hadden allebei goed zicht op het huis waarop ze het hadden gemunt. Terwijl ze zaten te wachten in de koude ochtendlucht, stelden ze een afstandenkaart op voor verschillende punten in het doelgebied.

Het was vijf uur en zonsopkomst zou nog slechts een uur op zich laten wachten. Hier en daar begon het dorp tot leven te komen, want de bevolking maakte zich klaar voor een nieuwe dag. Kyle en Sybelle kregen via de radio bericht dat het aanvalsteam er was, waarna de aanval bijna onmiddellijk begon. Met bulderend geweld kwamen twee met soldaten beladen transporthelikopters aangevlogen. Overal in het dorp gingen de lichten aan, terwijl de helikopters op een voetbalveldje iets ten oosten van het doelwit landden. Terwijl de meeste mariniers op het huis af stormden, zocht een van hun sluipschutters een hoger gelegen plek, waarna hij de bewaker van Al Qaida voor het huis neerschoot. Swanson en Summers lagen nog altijd in hun hinderlaag achter het huis, dat ze geen moment uit het oog verloren.

‘Er beweegt iets bij de deur,’ fluisterde Sybelle. ‘Een lange man. Waarschijnlijk die enorme lijfwacht van Al-Masri.’

‘Ik zie hem,’ antwoordde Kyle. In de richtkijker van de Excalibur zag hij cijfers voorbijgaan, terwijl de computer de afstand en de baan berekende. Ze waren zo dichtbij dat de wind geen rol speelde, maar Swanson schoot nog niet.

‘Tweede doelwit. Het is Al-Masri.’

Kyle bekeek de man. ‘Klopt. Doelwit in zicht.’

In het huis klonken schoten. De twee mannen sprongen meteen in een kleine auto, met de lijfwacht aan het stuur, waarna het voertuig met gedoopte lichten en op hoge snelheid de straat in reed. Ook nu weer werd het kanonnenvoer van Al Qaida in de steek gelaten om een martelaarsdood te sterven terwijl de leiders ontsnapten.

‘Dat gaat dit keer niet lukken,’ fluisterde Kyle. Hij haalde de trekker over. Het .50 kaliber-wapen ging af met een zware knal. Zijn schouder ving de terugslag op, terwijl de grote kogel zo hard insloeg in het motorblok dat de auto een sprongetje leek te maken. Het tweede schot vloog door de voorruit en deed het hoofd van de lijfwacht uiteenspatten, terwijl de nu stuurloze auto een scherpe bocht maakte en onder luid geraas van metaal en glas op een geparkeerde vrachtwagen botste.

‘Eén doelwit getroffen. De ander stapt uit.’ Sybelle klonk volkomen kalm en monotoon, zonder enige emotie.

‘Bevestigd. De ander stapt uit.’ Kyle nam rustig de tijd om de derde kogel door te laden, zodat de man kans had om het portier te openen. Al-Masri stond alleen in een lege straat. Zijn mannen waren dood of gevangengenomen en hij wist dat een Amerikaanse sluipschutter hem in het vizier had. Het was tijd om de strijd op te geven. Hij liet zich op zijn knieën vallen en hield zijn handen hoog boven zijn hoofd.

Kyle schoot hem door de borst en de Al-Qaidaman viel op zijn zij. Het genadeschot raakte zijn hoofd.

‘Beide doelwitten uitgeschakeld,’ zei Sybelle.

Kyle pakte zijn geweer en zijn rugzak, terwijl Sybelle haar richtkijker en uitrusting bij elkaar raapte en een bericht naar de operator van de TAXI stuurde dat ze moesten worden opgehaald. Ze liepen zo snel ze konden door de poort naar buiten en terug naar de landingsplaats, waar de kleine helikopter twee minuten later arriveerde. Ze sprongen erin en waren vertrokken.

Ook in het huis werd niet meer geschoten. Het hele nest terroristen was tot de laatste man uitgeroeid en de mariniers stelden nu de omgeving veilig.

‘Probeerde hij zich over te geven?’ vroeg Sybelle, terwijl ze de vette camouflageverf van haar gezicht begon te vegen. ‘Hij had misschien informatie kunnen opleveren.’

‘Ik zag een wapen,’ zei Kyle.

‘Ja,’ zei ze. ‘Ik ook.’